

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Izzó vezetékek a csarnokban**

1. Izzó vezetékek a csarnokban

Nagyóska

A tizenkettes pad feletti rézkábel nem csupán izzott, de halk, sercegő hangot adott a nyirkos levegőben. A kolónia elaggott hálózata képtelen volt zökkenőmentesen felvenni Alinda hirtelen watt-kiugrását. A csarnok sarkában a túlterhelést jelző lámpák szaggatottan pislákoltak, mintha a hálózat maga is küzdött volna a fennmaradásért.

– Lassíts egy kicsit, drágám – suttogta a nagymama zihálva, miközben görcsös ujjai a hideg acélvázba vájtak. – Kiakad a mérő.

– Nem lehet – felelte Alinda röviden, szaggatottan. – Ha leállunk, vége.

A túlterhelt hálózat vibrálása végigfutott a padok sorain. A nagymama szemében félelem bujkált, de az emlékei most is menedéket nyújtottak neki. Csendesen felidézte a régi időkről szóló meséket, amikor a túlfeszültség csak egy pattanó biztosítékot jelentett, és a házmester mérges kiabálását az ablakból. Régen a gépek fogyasztották az áramot, most pedig az emberek adták az életüket érte.

– János is tartja az ütemet – pillantott a nagymama a szomszédos sor felé, ahol a fiú megfeszülő vállal taposta a pedált.

Alinda nem válaszolt, csak a fejük felett sercegő vezetékre meredt. A hálózat feszültsége veszélyesen ingadozott, s a megugró értékek bármelyik pillanatban rászakíthatták a kolónia haragját az egész szektorra.